

de a sebesülteknek éhezniök kellett. Koplaltatják őket az oroszoktól valló félelmükben, akik Németországban nagyban üzték a rablást. Szuvalkilban a helyi parancsnokság valószínűleg valamivel erősebb hurokat fog pengetni. A szegény sebesülteknek azonban nem kell várniok ennek a hatására.

A lezuhanó aviatikus.

„A katonai repülők lélektana“ cím alatt a londoni „Times“-ben egy angol aviatikus igen érdekes részleteket mond el élményeiről és leírja azokat az érzéseket, amelyeket lezuhanás közben átélt. Angolországban szállt föl, hogy keresztülrepülje az Északi-tengert és Belgiumban tegyen megfigyeléseket. Ugyanazon az uton kellett volna vizsztatérnie és odahaza jelentést tennie. Megbizatása tehát keresztül küldte a tengeren, a partok mentén egy olyan vonalon, amelyet a németek tartottak megszállva, erősen védelmeztek és ép a levegőből jövő támadásokat figyelték fokozott éberséggel. Amikor a repülő azt hitte, hogy az ellenséges ágyuk tűzvonalaiba került, fölemelkedett és a tenger fölött lebegő sötét felhő mögé rejtőzött. A felhő szürkés volt. Fekete felhők közé nem mert volna hatolni, mert a hivatásos aviatikusok nagyon jól tudják, hogy a fekete felhő rendkívül veszedelmes rájuk. Körülbelül kétezeröt száz méter magasságban röpiült, amikor a felhők eltakarták és biztosságban érezte magát. Ellenséges lövedékek nem érheték; alig röpiült tovább néhány másodpercig, a felhőréteg mindegyre sűrűsödött. Olyan sötét lett, hogy az iránytűjén, sem a hőmérőjén sem tudta magát kiismerni. Gépének igen nagy volt a repülőgyorsasága és nem tudta magát többé tájékozni. De készülékei nélkül is tudta, hogy hirtelen időváltozás készül. A gépe hevesen ingadozott, úgy, hogy alig tudott kormányozni. Bár teljesen megértette a helyzet komolyságát, nyugodt maradt. Arra gondolt, hogy az ellenség tűzvonalaiban kisebb veszedelem fenyegeti, mint a felhők között, ahol egyáltalán nem tud tájékozódni. Nem is igen ért rá, hogy sokáig gondolkozzék a veszedelemről. Most már csak annyit tudott, hogy a gépe zuhan, de nem tudta megállapítani, hogy milyen irányba. A kormány szerkezet nem működött; tehetetlenségének ez az érzete azonban nem fosztotta meg a lélekjelenlététől.

Hirtelen azt vette észre, hogy nagyon meghuzódi az öve, amelyen az üléshez kapcsolta magát. Ebből joggal azt következtethette, hogy a gépe fölfordult. Ez a megfigyelés egy pillanatra kétségbeesítette; úgy érezte, hogy mindennek vége és a gépevel együtt a sorsára kell magát bíznia. Ezután tompa nyomás nehezedett rá, ami félig öntudatlanán tette. Sajátságos módon azonban a gyöngegeség és a kétségbeesés érzését csakhamar a legnagyobb nyugodtsággal váltotta fel. A biztosság egészen indokolatlan tudata fogta el és a legkellemestbben érezte magát. Közben gépe folyton lefelé szállt. A lehulló kögyorsaságával esett, miközben szerencséjére önmagától a normális helyzetébe fordult vissza. Az aviatikus ezt arról vette észre mindjárt, hogy az öve meglazult és nem szorította annyira. Megint mozogni tudott és támaszpontot kereshetett a vállának és a térdének. Nem félt többé. Legelőször is azt vette észre, hogy a gépe kikerült a felhők közül. Maga alatt látta a tajtékozó fehér hullámokat,

a háborgó tengert. Önkénytelenül is a kormánykerékhez nyult. Megint irányítani tudta a gépet. A magasságmérőről megállapította, hogy körülbelül 450 méterre van a tenger tükre fölött. Néhány pillanat alatt tehát több, mint 1800 métert zuhant. Sajátságos zugást érzett a fülében és megértette, hogy pillanatra megsiketült. A gép erős zakatolását sem tudta kivenni. De nem sokat törődött most ezzel. Csak azzal vigasztalta magát, hogy hirtelen siketségét esésének gyorsasága és a légköri nyomás hirtelen változása okozta. A rázkódás ellenére, amely az esés borzalmas pillanatában érte az idegeit, iránytűje és térképe segítségével csakhamar megint tájékozni tudta magát. Odaröpült, ahová utasítás szerint mennie kellett és bombákat dobott le. Alig teljesítette ezt a földadatát, egész lélekállapota megváltozott.

— Olyan boldog voltam, hogy kiabálni szerettem volna örömben — mondta barátainak. — Gyerekes buzgalommal kerestem át a holmimat, hogy nincsen-e még valami valami, amit odadozhatnék. Csak egy doboz gyufát találtam, amit bátor lendülettel a mélységbe hajítottam.

Most jelent meg!

Várnay-féle
Magyarázatos Törvénytár.

**A törvénykezési
illeték zsebkönyve**

Az 1914. évi XLIII. t.-c. és annak végrehajtási rendelete jegyzetekkel, utalásokkal, az összefüggő szabályokkal.

Irta:

Dr. Pongrácz Jenő,
budapesti ügyvéd.

Ára vászonba kötve K 2'50.

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztőség 305.
Kiadóhivatal 81.

Metzger Péter

első szegedi villangerőre berendezett cipő- és csizmakészítő ipartelepe

SZEGED, Bécsi-körút 26. sz. a.

A Délm. Földm. Gazd. Egyesület, a Szegedi Deák-Otthon, a Gyertyámosi Magyar nyelvterjesztő Egyesület, a Szegedi Ifju vakok, a Róm. kath. Tanítóképző, a Szerbbánáti Vagyonközség Fiu- és Leány-intézetének és a Siketnémák Nevelő-Intézetének szerződéses szállítója.

Készít minden szakba vágó munkát a legjobb anyagból a legszebb kivitelben és a legolcsóbb árak mellett.

Hadi cipők és csizmák 24 óra alatt készülnek.

Vidéki megrendelésnél egy elhasznált cipő beküldése elegendő mértékvételezhez.

Kopny Gyula

Auer-fény világítási- és jókarbantartási vállalat.

Szeged, Kosuth Lajos-sugárút 1. szám.

Csillárok, gázfűzők és mindennemű gázfelszerelési cikkek raktára

Telefon: 468.

Telefon: 468.

Délmagyarország előfizetési ára Szegeden:

egy évre . . . 24.— kor.
félévre . . . 12.— ”
negyedévre . . . 6.— ”
egyhónapra . . . 2.— ”

Vidéken:

egy évre . . . 28.— kor.
félévre . . . 14.— ”
negyedévre . . . 7.— ”

Mindennemű nyomtatványt

izléses kivitelben, jutányos áron szállit

Várnay L. könyvnyomdája

SZEGED, Kárász-utca 9. sz. :: Telefon 81.